

Sygn. akt X Ka 405/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Puchalska/spr./

Sędziowie: SO Piotr Bojarczuk

SR(del.) Piotr Maksymowicz

Protokolant sądowy stażysta Maria Stachyra

Przy udziale Prokuratora Marii Syta

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2013 r.

sprawy **M. K., P. K.**

oskarżonych o czyn z art. 13 §1kk w zw. z art. 282kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art.

n§2kk, **Z. D.** oskarżonego o czyn z art. 13 §1kk w zw. z art.

282kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. n§2kk w zw. z art. 64 §2kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i oskarżonego M.

K.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 14 stycznia 2013 r. sygn. akt V K 84/11

orzeka

I. Zaskarżony wyrok uchyla i sprawę oskarżonych przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Śródmieścia do ponownego rozpoznania.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. S. i C. S. z Kancelarii Adwokackich w W. kwoty po 420 (czterysta dwadzieścia) złotych plus VAT za obronę z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt X Ka 405/13

UZASADNIENIE

M. K., P. K. i Z. D. zostali oskarżeni o to, że :

w dniu 13 września 2010 r. w parku przy Placu (...) w W. działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z ustalonym, nieżyjącym mężczyzną, usiłowali doprowadzić J. Z. do rozporządzenia mieniem własnym w postaci pieniędzy w kwocie 2000 zł, w ten sposób, iż użyli wobec ww. pokrzywdzonego przemocy polegającej na kilkukrotnym uderzeniu rękami w głowę oraz usunęli z portfela

ww. pokrzywdzonego dokument, którym nie mieli prawa wyłącznie rozporządzać w postaci dowodu osobistego na nazwisko J. Z. o nr (...), ale zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie ich przez funkcjonariuszy policji

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w związku z art. 282 kk w zbiegu z art. 276 kk w związku z art. 11 §2kk

przy czym Z. D. czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności na podstawie wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli z dnia 8 czerwca 2006 r. o sygn. III K 1558/06, będąc uprzednio skazanym za popełnienie umyślnego przestępstwa podobnego popełnionego w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w związku z art. 282 kk w zbiegu z art. 276 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 64 § 2 kk

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2013r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w V Wydziale Karnym orzekł:

I. oskarżonych uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, co stanowi występek :

- w stosunku do M. K. z art. 13 § 1 kk w związku z art. 282 kk w zbiegu z art. 276 kk w związku z art. 11 § 2 kk, z tym, że w opisie czynu zamiast „usunęli z portfela ww. pokrzywdzonego dokument, którym nie mieli” ustalił, że „usunął z portfela ww. pokrzywdzonego dokument, którym nie miał”;

- w stosunku do P. K. z art. 13 § 1 kk w związku z art. 282 kk, z tym, że z opisu czynu wyeliminował stwierdzenie „usunęli z portfela ww. pokrzywdzonego dokument, którym nie mieli prawa wyłącznie rozporządzać w postaci dowodu osobistego na nazwisko J. Z. o nr (...)”;

- w stosunku do Z. D. z art. 13 § 1 kk w związku z art. 282 kk w związku z art. 64 § 2 kk z tym, że z opisu czynu wyeliminował stwierdzenie „usunęli z portfela ww. pokrzywdzonego dokument, którym nie mieli prawa wyłącznie rozporządzać w postaci dowodu osobistego na nazwisko J. Z. o nr (...)” ; i za to wobec :

- M. K. na podstawie art. 14 § 1 kk w związku z art. 282 kk w związku z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jeden) rok pozbawienia wolności;

- P. K. na podstawie art. 14 § 1 kk w związku z art. 282 kk wymierzył mu karę 1 (jeden) rok pozbawienia wolności ;

- Z. D. na podstawie art. 14 § 1 kk w związku z art. 282 kk wymierzył mu karę 1 (jeden) rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił wobec oskarżonego P. K. na okres 2 (dwa) lat próby ;

III. przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów Z. S. i C. S. kwotę po 720 (siedemset dwadzieścia) złotych + VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej Z. D. i M. K. z urzędu ;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił wszystkich oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania karnego przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego Z. D. zaskarżając powyższy wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art 438 § 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1/ obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a mianowicie:

art; 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w zakresie ustalenia zamiaru, z jakim działał oskarżony, brak konsekwencji w poczynionych w tym przedmiocie ustaleniach oraz nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co skutkowało:

2/ błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mających wpływ na jego treść, polegającym na przypisaniu oskarżonemu usiłowania popełnienia inkryminowanego czynu z art. 282kk.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Wyrok zaskarżył także oskarżony M. K. podnosząc rażąco niewspółmierną surowość kary.

W jego imieniu apelację wniósł też obrońca z urzędu zaskarzając wyrok w całości na korzyść mandanta i zarzucając orzeczeniu:

1) Błędne ustalenie stanu faktycznego przyjętego za podstawę wyroku, będące wynikiem nieprawidłowej oceny dowodów oraz nieprzeprowadzenia wszystkich dowodów, a polegające na przyjęciu, że oskarżony M. K. w dniu 13 września 2010 r, w parku przy Placu (...) w W. działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z P. K. i Z. D. oraz z ustalonym nieżyjącym mężczyzną usiłował doprowadzić J. Z. do rozporządzenia mieniem własnym w postaci pieniędzy w kwocie 2000 zł. w ten sposób, iż użyli wobec ww. pokrzywdzonego przemocy polegającej na kilkakrotnym uderzeniu w głowę i usunął z portfela ww. pokrzywdzonego dokument, którym nie miał prawa rozporządzać, ale zamierzonego celu nie osiągnął wobec zatrzymania przez policję zamiast prawidłowego ustalenia, że motywem działania M. K. było odzyskanie długu z uprzedniej kradzieży przez pokrzywdzonego, a nie kradzież z użyciem przemocy. Wskazane uchybienie ma wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

2) Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4, art. 5, art. 7, art. 410, art. 424 k. p. k. poprzez dokonanie jednostronnej oceny dowodów, a także rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Wskazane uchybienia mogły mieć wpływ na treść wyroku.

3) Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 391 § 1 k. p. k. przez brak wykorzystania wszystkich możliwości przesłuchania świadka J. Z. poprzez brak skontaktowania się celem udzielenia informacji co do aktualnego miejsca pobytu świadka z jego siostrą M. D. i uchybienie zasadzie bezpośredniości poprzez odczytanie jego zeznań na rozprawie. Wskazane uchybienia mają wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

- naruszenie prawa materialnego, to jest art, 53§ 2 kk i art 69§ 1 i 2 kk poprzez brak warunkowego zawieszenia wykonania kary pomimo wyrażonej skruchy i postawy oskarżonego pozwalającej przyjąć, że oskarżony na drogę przestępstwa nie wróci.

Wskazując na powyższe, na podstawie art. 427 § 1 k. p. k. obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu z art. 13§ 1 kk w związku z art. 191§ 2 kk w zbiegu z art, 276 kk w związku z art. 11 §2 kk i wymierzenie, kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Śródmieścia

Ponadto obrońca wniósł o:

- zasądzenie kosztów obrony z urzędu świadczonej na rzecz oskarżonego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych, oświadczając jednocześnie, że koszty te, ani w całości, ani w części nie zostały przez oskarżonego uiszczone.

W imieniu oskarżonego P. K. wyrok w całości zaskarżył jego obrońca zarzucając orzeczeniu:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała lub mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. polegającą na uwzględnieniu przy wydawaniu wyroku jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego P. K., rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, wydanie wyroku na podstawie jedynie części dowodów nie uwzględniając zasad prawidłowego rozumowania przy ich ocenie poprzez:

a) oparcie treści orzeczenia co do udziału oskarżonego P. K. w przedmiotowym zdarzeniu na zeznaniach M. K. oraz Z. D., pozbawionych, wbrew twierdzeniom Sądu, spójności i jednoznaczności w sytuacji, gdy pozostały materiał dowodowy nie daje podstaw by przyjąć wersję tychże oskarżonych za wiarygodną;

b) niewskazanie w treści uzasadnienia, w jakim zakresie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P. K., a w jakim zakresie tej wiary nie dał;

c) pominięcie dowodu z zeznań świadka M. S. (1);

d) oparcie ustaleń dotyczących faktycznego przebiegu wydarzeń na podstawie zeznań pokrzywdzonego J. Z., które Sąd obdarza przymiotem pełnej wiarygodności w sytuacji, gdy podczas przedmiotowego zdarzenia znajdował się on pod znacznym wpływem alkoholu, nie pozwalającym mu na rozpoznanie ilu mężczyzn brało udział we wskazanym zdarzeniu, ani tym bardziej dokładne wskazanie osób biorących udział w przedmiotowym zdarzeniu.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez:

a) uznanie, iż oskarżony P. K. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa opisanego w sentencji wyroku działając wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi w sytuacji, gdy prawidłowa analiza całokształtu materiału dowodowego nie daje podstaw do uznania, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu;

b) przyjęcie, iż urazy głowy, klatki piersiowej oraz brzucha u J. Z. wystąpiły wyłącznie wskutek napaści oskarżonych, podczas gdy z wyjaśnień wszystkich oskarżonych wynikało, iż pokrzywdzony już wcześniej miał otarcia oraz zaschniętą krew na twarzy, a sąd nie wykazał, iż wszelkie urazy stwierdzone u pokrzywdzonego pochodziły bezpośrednio od uderzeń wymierzonych przez oskarżonych. Wskazując na powyższe zarzuty na zasadzie art. 427§1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 440 k.p.k. obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego P. K.; ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje okazały się zasadne w znacznej części i w konsekwencji skutkować musiały uchyleniem zaskarżonego orzeczenia.

Otóż w pierwszej kolejności przyznać rację należało skarżącym zgłaszającym zarzut naruszenia prawa materialnego polegającym na wadliwym ustaleniu, iż zachowanie oskarżonych wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 282 kk przy jednoczesnym braku dostatecznego wyjaśnienia wszystkich konstytutywnych cech statuujących byt tego przestępstwa. Niekonsekwencja sądu rejonowego polegała mianowicie na przyjęciu za wiarygodne twierdzeń oskarżonych, zgodnie z którymi mieli oni działać w celu odzyskania wcześniej skradzionych przez pokrzywdzonego pieniędzy, aby w dalszej części pisemnych motywów wyroku uznać, iż motywem podejmowanych czynności była chęć uzyskania korzyści majątkowej. Niedostatecznie pochylił się nad tą kwestią sąd I instancji. Otóż nie budzi wątpliwości w ocenie sądu odwoławczego jednolitość wyjaśnień oskarżonych, którzy precyzyjnie wskazywali motyw podjętej przez siebie interwencji. Analogiczny powód wskazali także funkcjonariusze policji, którzy wiedzą tą dysponowali po relacji pokrzywdzonego. _ vide k. 25v Ł. P.. Gwarantem zwrotu skradzionych uprzednio oskarżonemu M. K. pieniędzy był dowód osobisty pokrzywdzonego. Przyznając wiarygodność dowodom w tej części, sąd rejonowy poczynił tożsame ustalenia faktyczne – patrz str. 1 uzasadnienia. W dalszej części rozważań – str.5 uzasadnienia, jednym zdaniem stwierdza zaś, że istotnym dla przypisania sprawstwa oskarżonym jest to, iż działając wspólnie i w porozumieniu

usiłowali doprowadzić pokrzywdzonego do rozporządzenia własnym mieniem, zaś ich celem było uzyskanie korzyści majątkowej dla siebie lub kogoś innego. Całkowicie jednak uszło uwadze sądu rejonowego- przyznającego wszak wiare wyjaśnieniom oskarżonych co do celu ich działania- , że tym co różnicuje oba typy przestępstw tj. te z art. 282kk i 191 § 2kk jest właśnie cel działania sprawców. Wszak zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego – vide wyrok z dnia 8 maja 2012r sygn. akt IIIKK 347/11 o bycie przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. decyduje subiektywne przekonanie sprawcy, który to stosując przemoc wobec pokrzywdzonego wierzy, że wiarytelność faktycznie istnieje, a osobą, wobec której stosowana jest przemoc, jest osoba, która może dokonać jej zwrotu. Zastanowienia zatem wymaga w tej sprawie czy materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy nie daje podstaw do uzasadnionego przyjęcia tezy – ferowanej wszak przez wszystkich apelujących, o realnym przekonaniu sprawców co do osoby pokrzywdzonego jako sprawcy kradzieży dokonanej na M. K..

Całkowicie słusznym jawi się także zarzut naruszenia zasady bezpośredniości w odniesieniu do osoby pokrzywdzonego. Zdaniem sądu okręgowego sąd I instancji nie wyczerpał wszelkich możliwości sprowadzenia J. Z. na rozprawę. Otóż jak dostrzegł sąd II instancji w zeznaniach przesłuchanego w sprawie funkcjonariusza Ł. P. pojawia się stwierdzenie o braku stałego adresu zameldowania pokrzywdzonego, jednak w dalszej części wspomina się o ewentualnym pobycie u siostry M. D.. – vide k. 25v. Również adres siostry podał pokrzywdzony po przyjęciu do szpitala. Nie uszło uwadze sądu okręgowego, że próby ustalenia pobytu pokrzywdzonego pod wskazanym adresem przez policję okazały się bezskuteczne.

Ponownie rozpoznając sprawę, sąd rejonowy winien podjąć próbę ustalenia miejsca pobytu pokrzywdzonego, dopuszczając dowód na tę okoliczność dowód z zeznań siostry oskarżonego, której adres znajduje się w aktach sprawy. Wszak sytuacja dotycząca miejsca ewentualnego pobytu pokrzywdzonego obecnie mogła ulec zmianie i w tej kwestii zeznania świadka M. D. mogą okazać się pomocne. Słusznie bowiem dostrzegają obrońcy, iż potrzeba przesłuchania bezpośrednio przed sądem wynika choćby z chęci wyjaśnienia przywoływanej przez oskarżonych okoliczności uprzedniego pobicia pokrzywdzonego. Ponadto odstępstwo od zasady bezpośredniego przeprowadzenia dowodu winno następować jedynie w drodze wyjątku po wyczerpaniu wszelkich prób sprowadzenia świadka na rozprawę. Nie mniej jednak sąd okręgowy zobligowany jest do wskazania, iż przywoływane przez skarżących okoliczności warunkujące przesłuchanie pokrzywdzonego nie są tego rodzaju, aby od przesłuchania pokrzywdzonego uzależnić możliwość rozpoznania sprawy. Warto, w ocenie sądu okręgowego, wyjaśnić także sprzeczność jaka zaistniała w zeznaniach pokrzywdzonego oraz świadków funkcjonariuszy policji. Mianowicie J. Z. wskazał , że po uderzeniu w głowę stracił przytomność odzyskał ją dopiero w karetce, podczas gdy świadek Ł. P. zeznał, że po oddaleniu się sprawców pokrzywdzony został i mówił o żądaniu sprawców, a zatem nie stracił przytomności. Powyższe potwierdził też przesłuchany na rozprawie w dniu 18 grudnia 2012r. świadek B. K.. Zatem, o ile decyzja sądu meriti w zakresie odstępstwa od przesłuchania świadka była przedwczesna, o tyle możliwym jest ponowne skorzystanie z możliwości przewidzianej w art. 391 § 1 kpk w sytuacji wyczerpania drogi, o której mowa.

Wydanie w tej sprawie orzeczenia o kasatoryjnym charakterze, którego podstaw upatrywać należy w powyżej przytoczonej argumentacji , zwalnia sąd odwoławczy od konieczności ustosunkowanie się do zarzutów skarżących, zgłaszających wadliwość dokonanej oceny materiału dowodowego oraz rażącej surowości kary – zgłaszanej przez oskarżonego M. K.. I o ile tę ostatnią kwestię, dotyczącą miarkowania kary rozważy ponownie procedujący w sprawie sąd rejonowy, o tyle sąd odwoławczy dostrzegł konieczność zwrócenia uwagi i zasygnalizowania pewnych zagadnień. Otóż odpowiadając częściowo na zarzut obrońcy oskarżonego P. K., w zakresie w jakim ten kwestionuje jakąkolwiek wiedzę tego oskarżonego o celu w jakim zaprowadzono pokrzywdzonego do parku, odwołać się należało do wyjaśnień oskarżonych, w tym też wyjaśnień M. K., który to odpowiadając na pytanie prokuratora co do dwóch pozostałych mężczyzn wskazał, że już w podziemiach wytłumaczył im czego żąda od pokrzywdzonego, ci zaś przystali na powyższe i poszli razem z oskarżonym M. K. i pozostałymi. Ponadto sam oskarżony P. K. nie kwestionuje w swoich wyjaśnieniach faktu, iż w całej sprawie chodziło o jakieś pieniądze, które jak się później dowiedział winien miał być pokrzywdzony. Sprzeczności tej dotyczącej wszak nader istotnej kwestii nie dostrzegł sąd rejonowy, tym samym nie poświęcił w pisemnych motywach wyroku miejsca na jej rozstrzygnięcie. Wsparciem dla wersji ferowanej przez oskarżonego M. K. mogą okazać się zeznania świadka. M. S.. Z jego depozycji wynika jednoznacznie, że dołączył wraz z P. K. do dwóch

innych, wcześniej nieznanymi mu mężczyznom, o imieniu M. i Z. w celu wspólnego spożycia alkoholu. Będąc jednak w podziemiach Dworca Centralnego jeden z mężczyzn o imieniu M. wskazał człowieka, który miał go kiedyś okraść i zaproponował wyjaśnienie z nim tej kwestii. Dalej oskarżony stwierdza, że wraz z P. K. udał się za pozostałymi. Po zatrzymaniu dowodu pokrzywdzonemu, oskarżony M. K. wskazał także, że zwróci dokument wówczas gdy pokrzywdzonym odda mu kwotę 2000zł. Słyszał to oskarżony M. S., który, jak wskazał, stał z boku razem z oskarżonym P. K..

Z niezrozumiałych dla sądu odwoławczego przyczyn, sąd wyrokujący w sprawie nie ujawnił zeznań tego świadka. Wszak zeznania świadka, który uprzedzony w myśl art. 191 § 2kpk o przysługującym mu prawie do ich odmowy, z uprawnienia tego nie skorzystał, mogą być odczytane na rozprawie na podstawie art. 391 § 1kpk, również w wypadku, gdy świadek ten zmarł przed rozprawą (SN VI KZP 25/70, OSNKW 1970, nr 11, poz. 135; I KZP 22/96, OSNKW 1996, nr 11-12, poz. 77). Nie pozostawia wątpliwości w ocenie sądu okręgowego, ani prawidłowość pouczenia przesłuchiwanego M. S., ani jego rola w toczącym się postępowaniu, jeśli zważyć, że zarzut popełnienia przestępstwa nie został mu przedstawiony w myśl art. 313 § 1kpk, zaś sam oskarżyciel publiczny dowód ów ujawnił w wykazie podlegającym ujawnieniu- vide k. 209.

Na marginesie jedynie wspomnieć należało, że dowód ten może okazać się przydatnym dla wyjaśnienia istotnej dla sprawy kwestii związanej z sugerowanym przez oskarżonych istnieniem u pokrzywdzonego wcześniejszych obrażeń. Okoliczność tę rozważy ponownie sąd meriti posiłkując się przy tym zeznaniami świadka Ł. P., jak też ewentualnie przeprowadzonym bezpośrednio dowodem z przesłuchania pokrzywdzonego.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy winien przeprowadzić postępowanie dowodowe, a wydając rozstrzygnięcie i sporządzając jego uzasadnienie winien pamiętać, iż ustalenia faktyczne przytaczane we wstępnej części pisemnych motywów wyroku powinny być na tyle precyzyjne i w szczególności zbieżne z dalszą częścią rozważań, aby w ich świetle ocena prawna czynu ewentualnie przypisanego oskarżonym nie nasuwała wątpliwości.

Z uwagi na fakt, że oskarżeni M. K. i Z. D. korzystali w instancji odwoławczej z pomocy obrońców z urzędu, Sąd Okręgowy na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Z. S. i C. S. kwoty po 420 zł powiększone o stawkę VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonym z urzędu. Wynagrodzenie obrońców zostało przyznane zgodnie z minimalnymi stawkami za czynności adwokackie, określonymi w §2 i §14 ust.2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku (Dz.U. 2002, nr 163, poz 1348 z późn. zm.)w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Zważywszy na powyższe orzeczono jak w dyspozytywnej części wyroku.